

den ærede Ordfører har faaet ud af denne Kommissions Arbejde, er: „at naar man læser Betænkningen, navnlig dens første Del, faar man det Indtryk, at det væsentlige Motiv til de Forandringer, der foreslaas for Skolens Vedkommende, er, at der er altfor mange, der ville være Tandlæger“, synes jeg unægtelig, at det er meget spagfærdige Ord, jeg brugte overfor den ærede Ordfører. Jeg kunde have brugt meget stærkere Udtryk og brugt dem med Rette.

Det var ikke Aarsagen til Kommissionens Nedsættelse, at der var for mange, der vilde være Tandlæger, og det er ikke det, der har bevæget Kommissionen til at afgive den Betænkning, den har, at der var alt for mange, der vilde være Tandlæger. Nej, Aarsagen til, at Kommissionen blev nedsat og har afgivet den Betænkning, den har, var, hvad den ærede Ordfører sikkert ogsaa meget godt ved, Forholdene ved vor nuværende Tandlægeskole, som ere meget slette i mange Henseender.

For at bevise, at han havde Ret i sine Udtalelser, citerede den ærede Ordfører en Del Bemærkninger af Kommissionen, der vise, at der er mange Tandlæger. Det er en rent objektiv Udtalelse fra Kommissionens Side, at der under de nuværende Forhold er mange, der ville være Tandlæger, og af Hensyn til at skaffe flere Tandlæger er der ingen Grund til at gøre Forandringer. Dertil gjorde jeg den meget rigtige Bemærkning, at der for Publikum ikke faar billigere Tandlægehjælp, fordi der bliver flere Tandlæger. Tværtimod, Tandlægehjælpen vilde blive dyrere ved Forøgelse af Tallet. Jo flere Tandlæger der bliver, desto mere maa den enkelte have for sit Arbejde, fordi desto mindre faar han at bestille. Saadan gaar det, naar man er fagorganiseret, saadan er det gaaet med Lægerne, og saadan vil det gaa med Tandlægerne. Jeg synes altsaa, at naar den ærede Ordfører har læst Kommissionsbetænkningen paa den Maade, at det er det eneste, han kan fremføre, at Kommissionen har afgivet denne Betænkning, fordi der er for mange, der ville være Tandlæger, har han læst Betænkningen overordentlig daarligt, saa daarligt, som jeg synes, at en Ordfører for en saadan Sag ikke har Lov til.

Den ærede Ordfører undrede sig over, at jeg ikke havde nogen særlig Indvending at gøre til Mindretallene, fordi de ikke

havde støttet dette Forslag, medens jeg havde Indvendinger at gøre til Flertallet, fordi det ikke havde fulgt sin Minister. Jeg skal dertil sige, at det er rimeligt, politisk set, naar en Minister fremsætter et Forslag, der er Resultat af en velbegrundet Kommissionsbetænkning, at Flertallet følger sin Minister, og at Mindretallene, naar de se, at ikke en Gang Flertallet vil følge sin Minister, ikke ere særdeles ivrige for at tage den Sag op.

Den ærede Ordfører mente, at jeg vilde bruge denne Sag til „Agitation“, tror jeg, han sagde. Jeg tror nu ikke, der kan agiteres meget paa det Spørgsmaal, men det kunde godt være, hvis man vilde bruge den til Agitation, at man ogsaa i denne Sag kunde finde noget. Det er maaske den ærede Ordførers Samvittighed, som siger ham, at der er enkelte Punkter, som kunde bruges til Agitation her.

Jeg rettede det Spørgsmaal til den højtærede Kultusminister, om der ikke var en Regel, som sagde, at for at blive optagen som Elev paa Tandlægeskolen skulde man have været Elev et Aar hos en Tandlæge. Det bekræftede den højtærede Minister. Jeg rettede tillige det Spørgsmaal til Ministeren, om der ofte blev givet Dispensation fra denne Regel. Det sagde den højtærede Minister, at det blev der ikke ofte givet, men det gik her som ved Seminarier og den Slags Institutioner, at hvis der var en enkelt, der manglede en kort Tid i sine Læreaar, kunde den paagældende faa Dispensation, og en saadan var ogsaa given for en Kvindes Vedkommende i Aar. Nu er det blevet mig berettet, og det tror jeg er fuldstændig rigtigt, at her er ikke Tale om en kort Tid, der manglede, men den Dame, som fik Dispensation, manglede noget over 5 Maaneder i at have gaaet sin Tid ud. Naar man kun skal gaa et Aar i det hele som Elev hos en Tandlæge, er noget over 5 Maaneder en lang Tid at mangle. Det er saa stor en Dispensation, som der, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, aldrig nogen Sinde er givet til nogen tidligere. Naar man saa faar at vide, at vedkommende Dame er en Datter af en bekendt Politiker, som staaer den højtærede Kultusminister overordentlig nær, synes jeg, det ikke ser saa godt ud, at der netop gives denne Dame Dispensation. Naar, saa vidt jeg har kunnet erfare, baade Tandlægeskolens Forstander, en af dens Lærere og den Fuldmægtig i Ministeriet, der har med Tandlægeskolen at gøre, have fraraadet Dispensationen, kunde det jo være, at man